

Sygnatura akt VIII C 685/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2021 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Bartłomiej Koelner

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2021 r. we Wrocławiu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w D. (Niemcy)

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz strony powodowej (...) z siedzibą w D. (Niemcy) kwotę 5301,45 zł (pięć tysięcy trzysta jeden złotych czterdzieści pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 6 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do zapłaty.

Sygn. akt VIII C 685/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 maja 2020 r. strona powodowa (...) z siedzibą w D. (Niemcy) wniosła o zasądzenie od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 5.301,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 6 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 5 grudnia 2018 r. nabyła od I. P. wierzytelności przysługujące zbywcy wobec strony pozwanej w związku z wynajęciem pojazdu zastępczego po szkodzie komunikacyjnej z dnia 9 grudnia 2017 r., w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...) nr rej. (...). Sprawca szkody ubezpieczony był od następstw wypadków na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej; postępowanie likwidacyjne przeprowadzane zostało natomiast w ramach usługi bezpośredniej likwidacji szkody przez (...) S.A. z siedzibą w W.. Strona powodowa podała, że poszkodowana zmuszona była korzystać z wynajętego pojazdu zastępczego od dnia 28 sierpnia 2018 r. do dnia 1 października 2018 r. tj. przez okres 35 dni. W dniu 5 grudnia 2018 r. wystawiła fakturę na kwotę 9.282 zł brutto, która obejmowała okres 35 dni wynajmu zastępczego po stawce czynszu najmu w wysokości 165 zł netto (+19% VAT), jednakże w pozwie ograniczyła swoje roszczenie do kwoty 5.301,45 zł brutto, obejmującej okres naprawy - 27 dni wynajmu pojazdu zastępczego zgodnie z ww. stawką. Wskazała nadto, że decyzją z dnia 21 grudnia 2018 r. (...) S.A. odmówił w całości refundacji kosztów wynajęcia przez poszkodowaną pojazdu zastępczego, oraz że poszkodowanej przedstawiono ofertę organizacji pojazdu zastępczego, która w jej ocenie była niekorzystna i nieakceptowalna.

W dniu 14 lipca 2020 r. (data stempla pocztowego) strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje stanowisko zarzuciła, że stawka czynszu najmu została rażąco zawyżona. Podkreśliła, że co do zasady nie kwestionuje zasadności samego najmu pojazdu; poszkodowana jednak nie wyraziła chęci wynajmu pojazdu zastępczego od ubezpieczyciela, czym zwiększyła rozmiar szkody naruszając ciążący na niej obowiązek współdziałania i minimalizacji szkody. Strona pozwana wskazała, że ubezpieczyciel mógł zorganizować pojazd zastępczy po stawce 75 zł netto za dobę. Strona pozwana zarzuciła również stronie powodowej niewykazanie zasadności swoich roszczeń, ani by pojazd wynajęty poszkodowanej nie stanowił własności innego podmiotu. Dodatkowo strona pozwana wskazała, że zgodnie z dowodem rejestracyjny uszkodzonego pojazdu jego właścicielami były odpowiednio I. P. i M. P.; z dokumentów dołączonych do pozwu wynika jedynie, że strona powodowa zawarła umowę najmu oraz cesji wierzytelności jedynie z I. P.. Wobec powyższego w ocenie ubezpieczyciela odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego jest nienależne.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 grudnia 2017 r. w wyniku kolizji drogowej doszło do uszkodzenia samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...). Pojazd stanowił współwłasności I. P. oraz M. P.. Sprawca szkody w dniu zdarzenia posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej zawartą ze stroną pozwaną.

(bezsporne)

W pojeździe poszkodowanych powstała szkoda w postaci pęknięcia tylnego zderzaku oraz zarysowań na klapie bagażnika.

Dowód: dokumenty w aktach szkody na płycie CD k. 85.

Powstałą szkodę poszkodowana M. P. zgłosiła w ramach (...) (bezpośredniej likwidacji szkody) do (...) S.A. W dniu 13 grudnia 2017 r. ubezpieczyciel poinformował poszkodowaną o przyjęciu zgłoszenia oraz o możliwości zorganizowania najmu samochodu zastępczego w systemie bezgotówkowym z wypożyczalni współpracującej z ubezpieczycielem.

Dowód: pismo z dnia 13.12.2017 r. k. 49, 51; akta szkodowe na płycie CD k. 85.

Pojazd należący do poszkodowanych nie był uszkodzony przed zdarzeniem z dnia 9 grudnia 2017 r.

Dowód : zeznania świadka I. P. na piśmie k. 98.

Odszkodowanie z tytułu naprawy pojazdu zostało wypłacone M. P. oraz I. P. po 1/2 części.

Dowód:- ustalenie wysokości odszkodowania w aktach szkody na płycie CD k. 85.

Stawka dobową wynajęcia pojazdu zastępczego określona przez ubezpieczyciela przy najmie trwającym powyżej 21 dni wynosiła 75 zł netto. Poszkodowanej nie została przedstawiona konkretna oferta zawarcia umowy najmu, a przedstawiane propozycje zawierały dodatkowe opłaty oraz wysoki udział w szkodzie.

Dowód: - pismo z dnia 13.12.2017 r. k.51v.

- oświadczenie poszkodowanej – k. 21,

W dniu 28 sierpnia 2018 r. strona powodowa zawarła z poszkodowaną I. P. umowę najmu pojazdu zastępczego marki V. (...) nr rej. (...).

Stawka dobowa wynajmu wynosiła 165 zł netto, a wynajęty samochód odpowiadał segmentowi pojazdu uszkodzonego (autosegment C). Okres umowy trwał 35 dni, zaś łączny koszt najmu wyniósł 9.282 zł brutto. Strona powodowa wystawiła fakturę VAT nr (...) dokumentującą okres najmu i ustaloną przez strony stawkę.

Określona umową stawka odpowiadała swym poziomem stawkom stosowanym przez inne wypożyczalnie aut na rynku.

Dowód: - umowa wynajmu samochodu nr (...)RC k. 16-18; faktura (...) k. 19.

- faktura (...) k. 19,
- cenniki – k. 22-23, 63-67,

Uszkodzony pojazd poszkodowanych nie nadawał się do dalszego użytkowania.

Dowód: - oświadczenie poszkodowanej z dnia 09.12.2018 r. k. 18.

Z pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) korzystała M. P..

Dowód : - zeznania świadka I. P. na piśmie k. 98;

- zeznania świadka M. P. na piśmie k. 122.

Poszkodowana M. P. nie była w posiadaniu innego pojazdu, z którego mogłaby korzystać w czasie naprawy uszkodzonego samochodu. Wynajęcie pojazdu zastępczego było dla niej niezbędne; nie negocjowała jednak stawki dobowej najmu pojazdu.

Z pojazdu zastępczego korzystała tylko M. P.. Strona powodowa podstawiała i odebrała od poszkodowanej pojazd.

Dowód : - zeznania świadka M. P. na piśmie k. 122.

W dniu 5 grudnia 2018 r. strona powodowa nabyła od poszkodowanych wierzytelność obejmująca odszkodowanie za szkodę wynikającą z najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: - umowa przeniesienia wierzytelności z dnia 05.12.2018 r. k. 14-15.

Tego samego dnia tj. 5 grudnia 2018 r. strona powodowa wezwała (...) S.A. do uiszczenia kwoty 9.282 zł brutto. W odpowiedzi, pismem z dnia 21 grudnia 2018 r. (...) S.A. odmówiło wypłaty odszkodowania stronie powodowej z uwagi na nieudokumentowanie zasadności dochodzonego roszczenia.

Dowód: - pismo (...) S.A. – k. 20, - akta szkodowe na płycie CD k. 85.

Strona powodowa w dniu 22 kwietnia 2020 r. wezwała (...) S.A. z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 9.288 zł.

Dowód: - pismo z dnia 22.04.2020 r. k. 25-26.

Naprawa uszkodzonego pojazdu w autoryzowanym serwisie obsługi marki V., miała miejsce w okresie od dnia 28 sierpnia 2018 r. do dnia 1 października 2018 r. W trakcie naprawy zostały przeprowadzone dodatkowe oględziny, wymagające akceptacji ubezpieczyciela.

Dowód - karta naprawy k. 24; akta szkodowe na płycie CD k. 85.

- zeznania świadka M. P. na piśmie k. 122.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Strona powodowa dochodziła od strony pozwanej zasądzenia kwoty 5.301,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie licznymi od dnia 6 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty z tytułu odszkodowania za najem pojazdu zastępczego poszkodowanej.

Na wstępie należy podkreślić, że na żadnym etapie postępowania nie była kwestionowana zasada odpowiedzialności strony pozwanej, która opiera się o treść art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 34 i 123 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2021.854 t.j. z dnia 2021.05.06 ze zm.). Spór sprowadzał się do zasadności wydatków związanym z najmem pojazdu zastępczego, to jest uzasadnionego okresu najmu oraz wartości dobowej stawki najmu pojazdu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów: dokumentów przedłożonych do akt przez strony, w tym zgromadzonych w aktach szkody (pyta CD) oraz zeznań na piśmie poszkodowanych - świadków I. P. oraz M. P..

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty, z których dowód przeprowadzono w toku postępowania. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła wątpliwości, nie zostały one również zakwestionowane przez strony procesu.

Podkreślić należy, że posiadania przez strony legitymacji czynnej i biernej w procesie jest przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak zarówno w postaci czynnej jak i biernej prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo. Stąd też zarzut pozwanego w przedmiocie braku legitymacji czynnej należało rozstrzygnąć w pierwszej kolejności. Legitymacja procesowa to uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie. Legitymacja czynna zawsze ściśle jest związana ze stroną powodową i oznacza jej uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu. Legitymacja procesowa to uprawnienie konkretnego podmiotu (legitymacja czynna) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu oznaczonemu podmiotowi (legitymacja bierna) wypływająca z prawa materialnego. Sąd dokonuje oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania co do istoty sprawy (art. 316 § 1 k.p.c.), a stwierdziwszy brak legitymacji procesowej zamyka rozprawę i wydaje wyrok oddalający powództwo.

Zgodnie z treścią przepisu art. 509 k.c. w wyniku przelewu wierzytelności cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim istniała w chwili zawarcia umowy o jej przeniesienie. Zgodnie z orzecnictwem w wyniku przelewu wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Zatem stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 r., sygn. I CKN 379/00).

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego jednoznacznie wynika, iż uszkodzony samochód stanowił współwłasności I. P. i M. P..

W tym miejscu podkreślić należy, że do dochodzenia odszkodowania z tytułu powstałej szkody nie jest wymagana zgoda wszystkich współwłaścicieli albowiem przy powództwach odszkodowawczych działanie współwłaściciela nie zmierza od uszczuplenia majątku wspólnego, a wręcz przeciwnie. Roszczenie odszkodowawcze ma na celu wyrównanie uszczerbku powstałego na skutek doznanej szkody; współwłaściciel jest uprawniony do dochodzenia całej należności z tytułu odszkodowania, chyba że inny współwłaściciel się temu sprzeciwi albo wytoczy powództwo o to samo roszczenie, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Takie stanowisko wynika z faktu, iż zgodnie z przepisem art. 200 k.c. każdy ze współwłaścicieli jest obowiązany do współdziałania w zarządzie rzeczą wspólną, do których czynności zalicza się także dochodzenia roszczeń dotyczących rzeczy wspólnej; dochodzenie odszkodowania winno być uznawane za

czynność zachowawczą o jakiej mowa w art. 209 k.c. (por. wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 26 września 2017 r., sygn. XII Ga 472/17)

Mając powyższy wywód na uwadze należało uznać zarzut braku legitymacji procesowej po stronie powodowej spółki za chybiony.

Co do zarzutu strony pozwanej wskazującego, że strona powodowa nie wykazała by pojazd wynajęty poszkodowanej nie stanowił własności innego pojazdu Sąd uznał go za bezzasadny. Ustalenie tytułu prawnego, na podstawie którego strona powodowa dysponowała pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...), pozostaje w ocenie Sądu poza przedmiotem niniejszego postępowania, gdyż stanowi wewnętrzną sprawę powodowej spółki oraz podmiotów z nią współpracujących. Okoliczność ta nie ma wpływu dla ustalenia rzeczywistego rozmiaru szkody związanej z wynajęciem przez poszkodowaną zastępczego środka komunikacji.

Zgodnie z dyspozycją art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Nie budzi wątpliwości, że aktualnie w orzecznictwie Sadu Najwyższego ugruntowane już jest stanowisko, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy OC obejmuje również wydatki poniesione na najem pojazdu zastępczego. Pozostają one w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem i stanowią stratę określoną w art. 361 § 2 k.c. Co więcej, refundacja tych kosztów jest uzasadniona nie tylko wówczas, gdy uszkodzony pojazd służył do prowadzenia działalności gospodarczej, ale również gdy był przeznaczony jedynie do codziennego użytku i odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie jest uzależniona od niemożności skorzystania z komunikacji alternatywnej. W uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r. (sygn. III CZP 5/11) wprost stwierdzono, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej. Korzystanie z samochodu stało się obecnie standardem cywilizacyjnym i taka jego funkcja będzie się umacniać.

W cytowanej uchwale podkreślono, że na ubezpieczycielu ciąży obowiązek zwrotu jedynie wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych. Za wydatek niezbędny należy uznać wydatek poniesiony na korzystanie z innego pojazdu w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swojego środka lokomocji gdyby szkody mu nie wyrządzone. Wydatki ekonomicznie uzasadnione natomiast to wydatki na najem pojazdu zastępczego o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesione w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym (ceny rynkowe za tego typu usługi) oraz w czasie naprawy pojazdu mechanicznego lub do czasu nabycia nowego.

Wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i uzasadnione ekonomicznie. Jeżeli zatem ubezpieczyciel proponuje poszkodowanemu – we współpracy z przedsiębiorcą trudniącym się wynajmem pojazdów – skorzystanie z pojazdu zastępczego równorzędnego (pod istotnymi względami zwłaszcza co do klasy i stanu pojazdu co pojazd uszkodzony albo zniszczony), zapewniając pełne pokrycie kosztów jego udostępnienia, a mimo to poszkodowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów najmu innego pojazdu, koszty te – w zakresie nadwyżki – podlegały będą indemnizacji tylko wtedy, gdy wykaże szczególne racje, przemawiające za uznaniem ich za „celowe i ekonomicznie uzasadnione”. W tym kontekście istotne znaczenie ma nie tylko równorzędność samego pojazdu, ale także dodatkowych warunków umowy, takich jak np. czas i miejsce udostępnienia oraz zwrotu pojazdu zastępczego. Jeżeli istotne warunki wynajmu proponowanego

przez ubezpieczyciela czynią zadość potrzebie ochrony uzasadnionych potrzeb poszkodowanego, nie ma podstaw, by obciążać osoby zobowiązane do naprawienia szkody wyższymi kosztami związanymi ze skorzystaniem przez poszkodowanego z droższej ofert. Odstępstwa od tej reguły nie uzasadniają drobne niedogodności o charakterze niemajątkowym. Poniesienia wyższych kosztów nie uzasadnia również sama przez się prostota skorzystania z oferty najmu złożonej przez przedsiębiorcę prowadzącego warsztat naprawy, w którym uszkodzony pojazd ma być naprawiony. Konieczność dodatkowego kontaktu z ubezpieczycielem nie może być uznana za niedogodność, która uzasadni poniesienie wyższych kosztów najmu. Co więcej, należy uznać, że w ramach ciążącego na poszkodowanym obowiązku minimalizacji szkody i współdziałania z ubezpieczycielem mieści się obowiązek niezwłocznego zasięgnięcia informacji co do tego, czy ubezpieczyciel może zaproponować poszkodowanemu pojazd zastępczy równorzędny uszkodzonemu. Nie ma to nic wspólnego z koniecznością poszukiwania przez poszkodowanego najtańszej oferty na rynku, nie jest bowiem istotne to czy propozycja ubezpieczyciela jest najtańsza, lecz to, że jest przez poszkodowanego akceptowana (por. uchwała SN z dnia 24 sierpnia 2017 r., sygn. III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56).

Przenosząc powyższe na płaszczyznę przedmiotowej sprawy zaznaczyć należy, że zgodnie z obowiązującym modelem kontryktoryjnego procesu cywilnego na każdej ze stron ciąży obowiązek wykazania faktów, z których wywodzą dla siebie korzystne skutki prawne (art. 6 k.c.). Strona powodowa zobowiązana była do wykazania, że poszkodowana nie miała realnej możliwości skorzystania z oferty najmu pojazdu zastępczego przedstawionej przez ubezpieczyciela bądź też, że oferta ta była na tyle niedogodna i niekorzystna w kontekście uzasadnionych praw poszkodowanej, że poniesienie przez nią wydatków w ramach umowy z dnia 28 sierpnia 2018 r. było celowe i ekonomicznie uzasadnione, z czego zdaniem Sądu się wywiązała, bowiem okoliczności te wynikają nie tyle z dokumentów, ale i z zeznań poszkodowanej.

Nadto analiza zgromadzonego materiału dowodowego nie daje podstaw do stwierdzenia, iż poszkodowana po wystąpieniu szkody działała rażąco niedbale, bądź w sposób umyślny naruszyła obowiązek minimalizowania szkody w zakresie najmu pojazdu zastępczego, co prowadziłoby do uwolnienia się od odpowiedzialności strony pozwanej (art. 826 § 3 k.c.)

Rozstrzygając kwestię zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. pojazdu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (por. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 listopada 2004 r., sygn. akt II CK 494/03).

Mając na uwadze, że naprawa uszkodzonego pojazdu poszkodowanej przeprowadzona została w dniach 28 sierpnia 2018 r. do dnia 1 października 2018 r. należy uznać, że w pełni uzasadnione, celowe i konieczne wynajęcie pojazdu zastępczego we wskazanym okresie. Przedłożona karta naprawy (k. 24) nie budziła wątpliwości Sądu tym bardziej, iż odzwierciedla dokonany w ramach BLS proces likwidacji szkody (vide akta szkody) obejmujący dodatkowe oględziny pojazdu oraz kalkulacje kosztów naprawy. Stwierdzić należy, iż poszkodowana w żaden sposób nie miała wpływu na działanie likwidatora szkody powodujące wydłużenie czasookresu. Powyższe stanowiło podstawę do pominięcia zawnioskowanego przez stronę pozwaną dowodu z opinii biegłego (k. 139).

Zatem ograniczone roszczenie do kwoty obejmującej naprawę za okres 27 dni Sąd uznał za podlegające rekompensacie i uzasadnione w wysokości 5301,45 zł przy zastosowanej stawce 165 zł netto. Przyjęta stawka była adekwatna i nie odbiegała od stawek obowiązujących na rynku lokalnym dla pojazdów z segmentu C, co potwierdzają załączone w aktach sprawy cenniki.

Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek Sąd oparł na treści przepisu art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel ma prawo żądać odsetek w przypadku, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. Należało również uwzględnić dyspozycję art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U.2021.t.j. z dnia 2021.05.06) zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Zgromadzony materiał dowodowy potwierdził, że

strona powodowa wezwała w dniu 5 grudnia 2018 r. do uiszczenia kwoty odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Ustawowo przewidziany 30-dniowy termin upływał zatem w dniu 5 stycznia 2019 r., a brak realizacji świadczenia w dniu następnym skutkowało zwłoką po stronie ubezpieczyciela. W konsekwencji należności uboczne zostały przyznane od dnia 6 stycznia 2019 r.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w pkt. II wyroku

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II na podstawie art. 98 k.p.c. i nast. Koszty procesu wyniosły po stronie powoda 2.217 zł (400 zł opłata od pozwu, 1.800 zł koszty zastępstwa procesowego oraz 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa) i strona pozwana jako przegrana winna je ponieść w całości wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.